Correctionele rechtbank Brugge, 21 maart 2018

IN DE ZAAK, ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

bij wie zich voegde als burgerlijke partij ter zitting van 06.12.2017:

B. C., geboren te (…) op (…), verblijvende te (…)

met een vordering zoals gesteld in de nota neergelegd ter zitting van 06.12.2017, gericht tegen de beklaagde;

bijgestaan door meester T. D., advocaat te Kortrijk;

tegen:

V. K., A., geboren te (…) op (…), wonende te (…);

bijgestaan door meester F. VB., advocaat te Izegem;

Verdacht van:

A.

Bij inbreuk op de artikelen 433quinquies §1, 3° en 433septies 2° en 6" van het Strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel door, teneinde de hieronder nader geïdentificeerde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,

met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt,

te Pittem, Tielt en bij samenhang elders in het gerechtelijk arrondissement West-Vlaanderen, op niet nader bepaalde tijdstippen in de periode 01 januari 2015 tot en met 12 december 2015,

ten nadele van B. C.,

BIJ SAMENHANG

B.

Bij inbreuk op artikel 181 van het Strafwetboek, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber, in strijd met de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het Koninklijk Besluit van 05 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, de gegevens vereist krachtens het voormelde Koninklijk Besluit van 05 november 2002 niet elektronisch te hebben meegedeeld aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte met betrekking tot 3 werknemers :

1. B. C.
2. C. D.
3. F. D.

te Pittem, Tielt en bij samenhang te (...) en elders in het gerechtelijke arrondissement West-Vlaanderen, op niet nader bepaalde tijdstippen in de periode van 01 januari 2015 tot en met 12 december 2015.

*****

Gelet op de dagvaarding aan de beklaagde betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Gelet op de vordering van de burgerlijke partij.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagde in zijn antwoorden en verdediging bijgestaan doorzijn raadsman.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

I. STRAFRECHTELIJK

1.1 Enkele feiten en retroacten

1.1.1 Op zaterdag 12 december 2015 kreeg een interventieploeg van de PZ RIHO de opdracht zich te begeven naar de (…), alwaar een man van vreemde origine zou zijn binnengekomen die er overstuur was. Betrokkene zou in paniek verkeren en vroeg om hulp.

Ter plaatse aangekomen trof men inderdaad een man van vreemde origine aan, danig in paniek. De verbalisanten konden de man, die uiterst gebrekkig Engels praatte, slechts moeilijk begrijpen.

Er kon worden opgemaakt dat betrokkene bij een man in de auto had gezeten. De man van vreemde origine zei voortdurende dat die man hem wilde doden. Ergens in de (…) was de man van vreemde origine uit het voertuig geraakt en hij was naar het huisnummer 59 gevlucht.

De man van vreemde origine was dusdanig emotioneel en in paniek dat het niet lukte een naam te krijgen en hij had geen enkel identiteitsdocument bij zich. Derhalve werd beslist de man mee te nemen naar het commissariaat voor verdere afhandeling.

Ten burele gekomen was de man deels gekalmeerd en hij verklaarde C. B. te heten. Nazicht leerde dat hij stond ingeschreven op het adres van een opvangcentrum in Lanaken. Op 30 juli 2015 had hij een asielaanvraag ingediend, doch op 30 september 2015 werd hem zowel de vluchtelingenstatus als subsidiaire bescherming geweigerd. Op 20 oktober 2015 werd beslist dat betrokkene het grondgebied diende te verlaten.

C. B. sprong van de hak op de tak en sprak zichzelf geregeld tegen. Hij voerde constant een denkbeeldig gesprek met een zekere 'K.'. Toen de verbalisanten doorvroegen naar die 'K.' verhaalde C. B. dat hij bij die 'K.' werkte in de bouwsector. Hij voegde eraan toe dat die 'K.' een woning had in Kortrijk in de Papenstraat en toonde het GSM-nummer van 'K.' aan de verbalisanten.

Dit nummer werd ingegeven op Google en bleek gelinkt aan Immo 't V. uit (...). Op de site van deze firma stond de naam K. V. vermeld. C. B. zegde onmiddellijk dat de naam K. V. klopte en dat dit de firma van 'K.' was, waar hij voor werkte.

In de politionele databank kon K. V., °(…), vastgoedmakelaar en wonende te (…), worden teruggevonden.

C. B. had het ook nog over een woning in de (…). Betrokkene bleef zeggen bang te zijn vermoord te zullen worden en één van de verbalisanten moest hem voortdurend kalmeren. De man bleef emotioneel praten tegen zichzelf, zelfs toen hij door de verbalisanten werd gevraagd te zwijgen.

Bij de verbalisanten rees op basis van het bovenstaande een vermoeden van mensenhandel, zodat er werd beslist het parket te contacteren. C. B. werd in dit verband als slachtoffer verhoord. Hieruit kwam naar voor dat C. B. voor huidige beklaagde werkte en dat laatstgenoemde hem onderdak gaf in een woning in de (…). Beklaagde is eigenaar van deze woning en C. B. woonde er samen met J. K.. Volgens het relaas van C. B. kreeg hij onderdak en eten in ruil voor zijn prestaties (de werf opkuisen, schilderen,...). Hij had zijn papieren moeten afgeven aan beklaagde en beschikte dus niet over verblijfsdocumenten. C. B. noemde zichzelf een slaaf, bang van iedereen.

Naderhand werd C. B. overgebracht naar PAG-ASA, waar hij in paniek raakte, smeekte niet te worden vermoord en stellende dat hij niet gedeporteerd wilde worden naar Afrika.

1.1.2 De GSM van C. B. werd uitgelezen en hierbij kunnen volgende SMS-berichten als relevant voor de ter beoordeling voorliggende tenlasteleggingen worden weerhouden:

- 'Ok, see you next week. We bo some work to do in Roeselare in garden. Greetings K..' [vrij vertaald: Oké, ik zie je volgende week. We hebben wat werk te doen in Roeselare in de tuin. Groeten K..'] -1 september 2015.
- 'You can come, cleaning work in Pittem, Kortrijk and Tielt. Take train Tielt please.' [vrij vertaald: 'Je kunt komen, opkuiswerk in Pittem, Kortrijk en Tielt. Neem de trein naar Tielt alsjeblieft.'] - 9 september 2015.
- 'Prefer you take the train in Tielt, can sleep in Pittem.' [vrij vertaald: 'Ik heb liever dat je de trein neemt in Tielt, je kunt in Pittem overnachten.'] - 9 september 2015. 'Can be here at 30 min if earlier you can go to oude Stationstraat 119, in front of station right to clean there.' [vrij vertaald: 'Ik kan er over 30 minuten zijn indien vroeger kun je naar Oude Stationstraat 119 gaan, vlak voor het station rechts om daar te kuisen.'] -11 september 2015.
- 'Oude Stationstraat 119, Tielt in front of the station right site near to supermarket deweert.' [vrij vertaald: 'Oude Stationstraat 119, Tielt vlak voor het station rechts de site nabij supermarkt Deweert.'] -11 september 2015.

- 'Cleaning work inside and ouside.' [vrij vertaald: 'Opkuiswerk binnen en buiten.'] -11 september 2015.
- 'Will come to 20 min at oude Stationstraat 119.' [vrij vertaald: 'Ik kom over 20 minuten naar Oude Stationstraat 119.'] -11 september 2015.
- 'I'm here at the station.' [vrij vertaald: 'Ik ben hier aan het station.'] - 14 september 2015.
- 'Will come at 18h30. Terrace also done ? Kitchen inside ?' [vrij vertaald: 'Ik kom om 18.30 u. Is het terras ook gedaan ? En de keuken binnen ?'] -15 september 2015.

Er bleken ook frequente oproepen tussen de nummers van beklaagde en C. B. (navolgend proces-verbaal nr. 000207/16.

1.1.3 Op 3 mei 2016 werd C. B. opnieuw verhoord, door de gerechtelijke politie.

Hij verduidelijkte zijn eerdere verklaring. Hij had moeten plamuren, poetsen,... soms alleen, soms samen met K.. Hij had dit gedaan om zijn verblijf te kunnen bekostigen. Hij had nooit een loon ontvangen.

Beklaagde had hem beloofd hem te zullen helpen met zijn papieren. Dit was de motivatie geweest voor C. B. om voor beklaagde te werken. Hij had voor hem gewerkt van de lente van 2015 tot eind 2015.

In oktober 2015 dacht betrokkene was er een politiecontrole geweest in de woning van beklaagde te Pittem. C. B. had toen zijn papieren moeten afgeven en na de controle had beklaagde die papieren achtergehouden. C. B. was wanhopig en was bang om zonder papieren over straat te lopen.

Gevraagd wat er dan fout was gegaan met beklaagde antwoordde C. dat hij ermee had gedreigd hem te doden en dat hij geld wou. C. B. wist niet waarom, hij had niets verkeerd gedaan en beschouwde beklaagde als zijn broer. Beklaagde had 'D. F. gebeld, die moest komen. Beklaagde vertelde dat ze heel dicht waren bij het politiekantoor.

In de auto had C. B. het gevoel dat beklaagde hem ging doden en had beslist te vluchten. Hij had hulp gezocht in een elektrozaak. C. B. voelde zich slachtoffer van 'D. F. en beklaagde. Zij wisten dat hij geen geldige papieren had.

D. F. herkende hij op een foto. Het bleek om D. F., °(…), woonachtig te (…) te gaan.

1.1.4 Beklaagde werd op 29 juni 2016 verhoord en verklaarde in zijn verhoor onder meer vastgoedmakelaar te zijn onder de naam Immo 't V.

De politie vernam vanwege het Beroeps Instituut van Vastgoedmakelaars dat er reeds langere tijd een onderzoek liep lastens beklaagde. Hij werd destijds op tuchtrechtelijk vlak gesanctioneerd en zijn BIV-nummer werd hem gedurende enige tijd afgenomen.

Tijdens de periode van schorsing was evenwel vastgesteld dat beklaagde nog steeds vastgoedmakelaarsactiviteiten uitoefende, d.w.z. op illegale basis. Een privédetective gehuurd door het BIV had kunnen vaststellen dat beklaagde zich hierbij uitgaf als 'F. D.'.

Intussen werd beklaagde definitief geschrapt van de lijst van vastgoedmakelaars en mocht hij dus geen activiteiten als vastgoedmakelaar meer stellen in de hoedanigheid van zelfstandige.

Ook D. F. werd verhoord en net als beklaagde ontkende hij dat C. B. ooit voor hem had gewerkt.

1.1.5 Beklaagde bleek niet gekend als werkgever en stelde derhalve nooit op officiële basis personeel tewerk.

F. T. werd (uiteindelijk) verhoord op 10 augustus 2017. Hij verklaarde onder meer 2 jaar in de Papegaaistraat te hebben gewoond. Het betrof een woning met zes kamer en in elke kamer woonde er iemand. Hij betaalde 250,00 euro huur, er was geen huurcontract. Van D. F. kreeg hij een opbergruimte om in te leven. D. F. betrof de conciërge voor de woningen van beklaagde. Het betrof een kamer van 4 bij 3 meter, waarin een bed, frigo en stereo stonden. De keuken en badkamer waren gemeenschappelijk. C. had bij hem gelogeerd gedurende ongeveer 1,5 jaar. Hij sliep in een opklapbed dat ze overdag konden opbergen. C. moest hiervoor niets betalen. C. en F. kenden elkaar zeer goed, het waren precies broers. C. ging bijna elke dag eten bij F. en zijn moeder. F. zorgde voor alle herstellingen in de woningen van beklaagde.

C. werkte samen met F.. Zij gingen samen werken in de woningen van beklaagde en C. ontving 10,00 euro per uur, aldus het relaas van F. T.. F. wist dat C. geen papieren had om te werken en ook beklaagde wist dit.

Zelf had hij C. één keer zien schilderen, in een woning van beklaagde. C. werkte enkel voor beklaagde.

Ook F. T. had voor beklaagde gewerkt, nadat hij in 2008 de gevangenis had verlaten. Hij deed behangen en pleisterwerken.

1.1.6 Op maandag 5 oktober 2015 werd D. C. verhoord n.a.v. drugbezit en uit dit verhoor kwam naar voor dat betrokkene sedert één jaar zwartwerk uitvoerde voor beklaagde.

D. C. deed dit om zijn druggebruik te kunnen financieren. Hij diende voor beklaagde allerlei klusjes op te knappen in verschillende woningen (schilderen, behangen, valse muren en plafonds steken,...). Die woningen stonden meestal te koop ofte huur door vastgoed kantoor Immo 't V. waarvan beklaagde zaakvoerder was.

D. C. kreeg 10,00 euro per uur van beklaagde voor geleverde diensten. Hij verdiende 200,00 euro per maand door de werken in opdracht van beklaagde uit te voeren. Op de dagen waarop hij voor beklaagde diende te werken, werd hij thuis afgehaald door beklaagde en vervolgens naar de woning gebracht alwaar werken werden uitgevoerd.

De sociale inspectie nodigde D. C. tot tweemaal toe uit voor een verhoor nopens het bovenstaande, doch betrokkene kwam niet opdagen.

Ook beklaagde werd uitgenodigd voor verhoor nopens de tewerkstelling van D. C.. Beklaagde verklaarde betrokkene te kennen, hij had nog een relatie met hem gehad. Daarnaast verhuurde hij een woning aan D. C.. Beklaagde ontkende formeel dat betrokkene nog voor hem had gewerkt.

1.1.7 Ter terechtzitting d.d. 17 januari 2018 werd D. C. als getuige verhoord door de rechtbank.

Ter zake reflecteert het zittingsblad het volgende:

'C. D., geboren te (..) op (..), wonende te (…);

C., hierboven volledig veréénzelvigd, werd naar aanleiding van drugbezit verhoord door de politie. Uit het verhoor komt naar voor dat C. sedert één jaar zwartwerk doet voor V. K., eveneens hierboven veréénzelvigd.

C. doet dit om zijn druggebruik te kunnen financieren. Hij dient allerlei klusjes op te knappen voor V. en dit in verschillende woningen. De woningen alwaar hij dient te werken staan meestal te koop of te huur door vastgoedkantoor Immo 't V. waarvan V. zaakvoerder is.

C. krijgt 10 euro per uur van V. voor de geleverde diensten. Hij verdient gemiddeld 200 euro per maand door de werken in opdracht van V. uit te voeren. De dagen dat hij moet werken, wordt C. thuis afgehaald door V. en naar de woning gebracht alwaar werken worden uitgevoerd.

Daarmee geconfronteerd ontkent de getuige nadrukkelijk voor V. te hebben gewerkt. Hij had net een gevangenisstraf van 5 jaar wegens druggerelateerde feiten op zitten en had niets of niemand en wist niet wat hij moest zeggen.

De getuige deelt mee dat hij zich onder druk gesteld voelde door de verbalisanten om die verklaring af te leggen.

De getuige verduidelijkt dat hij in Roeselare telkens herviel in zijn druggebruik, reden waarom hij intussen verhuisde naar Heist. De getuige benadrukt dat hij sindsdien clean is en intussen een zinvolle dagbesteding heeft als heftruckchauffeur in het havenbedrijf T en T te Zeebrugge.

De getuige betuigt zijn spijt nopens de belastende maar onjuiste verklaring over dhr. V..

De verbalisanten beweerden onder meer dat er sprake zou zijn van prostitutie en drongen steeds aan op een verklaring hoe ik de aangetroffen cocaïne dan wel had betaald. Ik voelde mij daarbij zeer ongemakkelijk en wou weg.

In werkelijkheid financierde ik mijn druggebruik met geld dat ik stal van mijn ouders en broer en ik wou niet dat zij dit te weten zouden komen. Ook hier heb ik spijt van.

Ik ben formeel, ik heb nooit voor V. gewerkt en had ik geweten hoeveel problemen V. zou krijgen door mijn leugenachtige verklaring, dan had ik die nooit afgelegd.

De getuige, geconfronteerd door de Rechtbank met het gegeven dat zijn aantijgingen aan het adres van de verbalisanten toch zeer ernstig zijn, bevestigt nadrukkelijk dat het wel degelijk zo is gegaan.

Op interpellatie van het openbaar ministerie: "Heeft u een relatie gehad, al dan niet seksueel, met dhr. V.?"

De getuige ontkent zulks met klem, hij is hetero, hij is reeds vier jaar samen met zijn vriendin met wie hij een kindje heeft.

Op interpellatie van het openbaar ministerie: "Is het door toedoen van dhr. V. dat u een andere verklaring aflegt?"

De getuige deelt mee dat hij inderdaad door V. is aangesproken in Roeselare, dat hij heeft uiteengezet wat er is gebeurd, en dat ik besloten heb de waarheid te vertellen.

Op interpellatie van het openbaar ministerie: "Wat meneer deed in de (…)?"

Dat dhr. V. hem had opgehaald in Roeselare en dat hij hem daar heeft afgezet om dat hij zelf naar een receptie moest. Zelf was ik daar niet op gekleed.

Op interpellatie van het openbaar ministerie of de getuige nog weet waar de woning te Pittem gelegen is.

De getuige antwoordt: "(…)"

Op interpellatie van het openbaar ministerie of de getuige nog andere woningen van dhr. V. kent.

De getuige antwoordt ontkennend.

Op interpellatie van het openbaar ministerie: "Waarom heeft hij verklaard dat hij 4 u in de posterij heeft gewerkt?"

De getuige deelt mee dat hij dat huis kent maar dat het niet van V. is maar dat is van een zekere J.. De getuige ontkent dat hij daar heeft gewerkt. De getuige verduidelijk dat hij op het moment van het verhoor onder de invloed van drugs was.

Op interpellatie van het openbaar ministerie of de getuige wel zeker is dat er geen getuige kunnen worden gevonden die zuilen bevestigen dat de getuige wel degelijk voor V. heeft gewerkt?

De getuige, gewezen op de ernst van het misdrijf meineed, volhardt de hierin.

De getuige verduidelijk dat zijn dochtertje wordt opgevoed door zijn moeder in Roeselare en dat hij er als de dood voor is dat V. zijn moeder/kennissen zou vertellen dat hij aan de drugs zat.

Op interpellatie van meester T. D.: "Of de getuige voorafgaand aan zijn verhoor afstand heeft gedaan van zijn recht op bijstand van een raadsman?"

De getuige verklaart: "Dit klopt. Mijn vriendin zat thuis en zij is gehandicapt. Er werd mij gezegd door de verbalisanten dat ik sneller naar haar toe zou kunnen als ik niet aandrong op de aanwezigheid van een raadsman."

Op interpellatie van meester T. D.: "Of de getuige op het einde van zijn verhoor zoals erin staat vermeld lezing heeft gekregen of hij nog iets wou toevoegen?"

De getuige verklaart: "Dit klopt. Hij had geen opmerkingen of toevoegingen."'

Gelet op de ernst van de aantijgingen aan het adres van de verbalisanten verzocht het openbaar ministerie de rechtbank ook hen te horen ter terechtzitting.

1.1.8 Ter terechtzitting d.d. 7 februari 2018 werden derhalve ook inspecteurs van politie A. B. en B. O. als getuigen verhoord door de rechtbank.

Ter zake reflecteert het zittingsblad het volgende:

'Dhr. A. B. neemt het woord omdat het hij nu éénmaal was die het geviseerde verhoor van de getuige heeft afgenomen, zijn collega was daarbij niet aanwezig.

Inspecteur B. verduidelijkt dat D. C. werd aangetroffen in de (…) en dat hij volgens hem en zijn collega zeker niet onder invloed was en dat hij van meet af aan en over de ganse lijn zeer meewerkend was.

Het verhoor ging over druggerelateerde feiten en dan houden wij ons aan een aantal standaard vragen waaronder de vraag hoe dit druggebruik werd gefinancierd en hierop verklaarde D. C. spontaan dat hij zijn druggebruik financierde met inkomsten uit zwartwerk voor K. V. en zijn uitkering.

Dus op dat zwartwerk is er niet verder op ingegaan. Dit zou immers het voorwerp uitmaken van een nieuw apart aanvankelijk proces-verbaal. Daar over zouden we het later met D. C. hebben en dit werd hem ook meegedeeld.

Inspecteur B. is formeel dat hij D. C. niet heeft onder druk gezet om die verklaring af te leggen.

Er is op geen enkel moment sprake geweest van prostitutie.

De getuige verklaarde dat hij zich ongemakkelijk voelde en dat hij weg wilde.

Ik had zeker niet de indruk dat de man zich ongemakkelijk voelde of weg wou zoals hij beweert, integendeel de man leek opgelucht dat hij uitgebreid zijn verhaal kon doen.

Na het verhoor inzake drugs, volgde het tweede verhoor inzake het beweerde zwartwerk en na die twee verhoren gaf D. C. zelf toestemming tot een huiszoeking.

D. C. heeft tot tweemaal toe zijn verklaring ondertekent, deed tot tweemaal toe formeel afstand van zijn recht op bijstand van een raadsman en dit staat toch haaks op de beweerde druk die hij beweert te hebben ervaren.

Hij kon zich ook beroepen op zijn zwijgrecht, wat hij niet deed.

[...]

Inspecteur B. O. beaamt dat D. C. zeer meewerkend was en naar zijn inschatting zeker niet onder de invloed was van drugs. De man ging vlot mee naar het bureel. Op interpellatie van V. K.: "Welk percentage van de bevolking het aangenaam zou vinden te worden verhoord nadat één gram cocaïne zou zijn aangetroffen?"

Inspecteur A. B. antwoordt dat hij zich niet waagt aan giswerk maar dat zijn ervaring leert dat sommige mensen het als een opluchting ervaren hun verhaal kwijt te kunnen ook en zelfs in die context.

Zijn collega beaamt dit.

Op interpellatie van V. K.: "Of die huiszoeking met toestemming dan ook effectief is doorgegaan?"

Inspecteur A. B. antwoordt dat die huiszoeking effectief is doorgegaan in aanwezigheid van een OGP.

Zijn collega beaamt dit.

Op interpellatie van V. K.: "Waaruit men afleidde dat D. C. meewerkend was?"

Inspecteur A. B. antwoordt dat uit het loutere gegeven dat D. C. vrijwillig meeging, hij was immers vrij om te gaan. Hij was niet van zijn vrijheid benomen, en kon op elk moment opstappen, zelfs tijdens zijn verhoor.

Zijn collega beaamt dit.'

1.1.9 Daags voor de terechtzitting d.d. 21 februari 2018 voegde het openbaar ministerie het verhoor van J. K. d.d. 9 februari 2018 bij de strafinformatie.

Betrokkene verhaalde onder meer dat het inderdaad zo was dat beklaagde geprobeerd heeft D. C. te laten inschrijven te Pittem om leegstandbelasting te vermijden. Betrokkene was er evenwel nooit ingeschreven geraakt.

Het was de bedoeling geweest dat D. C. wat werk voor hem zou doen in het zwart. Het ging hier meestal over behangen, schilderen, renovatie, enz. van aangekochte woningen die daarna weer werden verkocht. Dit was wel in 2016 al. J. K. wist ook dat D. C. in 2015 zwartwerk had verricht voor beklaagde.

J. K. kende beiden en had ook nog voor beklaagde gewerkt. Hij had evenwel nooit een eurocent gekregen. Beklaagde beloofde veel maar gaf niets. Volgens J. K. is hij een geslepen kerel die andere mensen manipuleert.

J. K. kon een concreet voorbeeld geven van het zwartwerk van D. C. in de periode 2015-2016, nl. de (…). Het betrof een huis van beklaagde waarin D. C. 'serieus' in had gewerkt (schilderen, behangen,...). In die periode wist J. K. ook concreet van een huis in (…). Er waren zeker nog andere huizen die eigendom waren van beklaagde, aldus het relaas van J. K..

De reden waarom D. C. zijn bekentenis van zwartwerk voor beklaagde had ingetrokken, zou wel zijn omdat hij geld heeft gekregen van beklaagde. J. K. vermoedde zeer sterk dat D. C. nog steeds in het zwart werkt voor beklaagde. D. C. heeft ook altijd geld nodig voor van alles en nog wat.

Beklaagde heeft nog wel mensen die in het zwart werken voor hem. Hij wist nog van een illegaal rond oktober 2016. Het was een zwarte man die ook nog in de (…) heeft gewoond. J. K. wist niet of hij daar effectief werd ingeschreven. De man was ongeveer 22 jaar.

J. K. dacht dat hij C. noemde en hij meende dat hij klacht had neergelegd tegen beklaagde eind december 2016/januari 2017.

1.2 Beoordeling

Beklaagde betwistte ter terechtzitting d.d. 21 februari 2018 met klem de hem ten laste gelegde feiten, zodat moet worden nagegaan of de gegevens van de strafinformatie, getoetst aan de behandeling van de zaak ter terechtzitting, wel volstaan om met de rechtens vereiste zekerheid te oordelen dat beklaagde deze hem ten laste gelegde feiten wel effectief heeft gepleegd en er schuldig aan is, dan wel of er ter zake (minstens) sprake is van gerede twijfel, in welk geval zich de vrijspraak opdringt.

Onder mensenhandel wordt volgens artikel 433quinquies §1 Sw. verstaan de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem met als doel 1° de uitbuiting van prostitutie of ander vormen van seksuele uitbuiting, 2° de uitbuiting van bedelarij, 3° het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, 4° het wegnemen van organen in strijd met de wet van 13 juni 1986 betreffende het wegnemen en transplanteren van organen of van menselijk lichaamsmateriaal In strijd met de wet van 19 december 2008 inzake het verkrijgen en het gebruik van menselijk lichaamsmateriaal met het oog op de geneeskundige toepassing op de mens of het wetenschappelijk onderzoek of 5° of deze persoon tegen zijn wil een misdaad of een wanbedrijf te doen plegen.

Het basismisdrijf wordt volgens artikel 433quinquies Sw. §§ 2 en 4 bestraft met gevangenisstraf van één jaar tot vijfjaar en met geldboete van 500,00 euro tot 50.000,00 euro, waarbij de boete zoveel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn.

Als verzwarende omstandigheden worden volgens artikel 433septies Sw. onder meer in aanmerking genomen: 1° het misdrijf werd gepleegd t.o.v. een minderjarige, 2° het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert t.g.v. zijn onwettige of

precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken, 3° het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, 4" het misdrijf werd gepleegd met opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar brengen van het leven van het slachtoffer, 5° het misdrijf veroorzaakte een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid, hetzij het volledig verlies van een orgaan of het gebruik ervan, hetzij een zware verminking, 6° van de betrokken activiteit werd een gewoonte gemaakt of 7° de betrokken activiteit betreft een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet.

In het basismisdrijf mensenhandel is geweld, dwang en/of onvrijheid niet als constitutief bestanddeel voorzien. Bovendien blijkt uit artikel 433quiquies, §1,2° Sw. dat de toestemming van de in het eerste lid bedoelde persoon met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting in deze van geen belang is. Het direct of indirect gebruik van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang is slechts een verzwarende omstandigheid voorzien in artikel 433septies, 3° Sw.

Bij ontstentenis van een wettelijke definitie of van uitleg in de voorbereidende werkzaamheden, dient de term 'werving' in zijn normale betekenis te worden begrepen. Die houdt niet in dat de aangeworven persoon daartoe moet worden aangezocht. De loutere vaststelling dat beklaagde(n) en/of bedrijf/bedrijven namens hem/hen de betrokken werknemers in dienst heeft/hebben genomen opdat ze hem/hen en/of hun bedrijf/bedrijven hun arbeidskracht zouden ter beschikking zouden stellen, volstaat om te besluiten dat er sprake is van werving (vergelijk Cass. 8 oktober 2014, ff. IV. 2015*16, afl. 27,1071).

Wat precies onder 'omstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid' moet worden begrepen wordt door de wetgever niet aangegeven. Zulks heeft betrekking op de essentie van de menselijke natuur. De kwaliteit van het behoren tot de mensheid moet worden gespecificeerd en presenteert zich als de symbolische verzameling van alle gezamenlijke elementen van de mens. Het aantasten van de menselijke waardigheid is dus het 'verlagen' van de menselijke kwaliteit van een persoon of een groep mensen en komt meer bepaald neer op het 'neerhalen' van wat de menselijke natuur karakteriseert, namelijk het lichamelijk en geestelijk vermogen. Onder lichamelijk vermogen dient te worden begrepen het ztch vrij bewegen, het in zijn noden kunnen voorzien, zich verzorgen en andere, m.a.w. de fysieke capaciteit om op vrije en gelijke wijze in zijn essentiële noden te voorzien. Onder geestelijk vermogen dient te worden begrepen het gelijke intellectueel en sociaal mobiliseerbaar vermogen binnen een maatschappij.

Bepaalde arbeidsomstandigheden die als gevolg kunnen hebben dat de betrokken werknemers niet langer in staat zijn om op vrije en gelijke wijze in hun essentiële noden te voorzien kunnen in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Verschillende elementen kunnen in aanmerking worden genomen om arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid vast te stellen. Wat het loon betreft, kan een loon dat kennelijk niet in verhouding staat tot het zeer grote aantal verrichte arbeidsuren, eventueel zonder rustdag, of het (moeten) verstrekken van niet-betaalde diensten worden omschreven als arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Wanneer het loon lager ligt dan het gemiddeld maandelijks minimuminkomen zoals bedoeld in (een in de Nationale Arbeidsraad gesloten) CAO voor de feitenrechter een aanwijzing uitmaken voor economische uitbuiting. Er kan ook sprake zijn van arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid wanneer een of meer werknemers werken in een arbeidsklimaat dat kennelijk niet in overeenstemming is met de normen opgelegd inzake welzijn op het werk.

De arbeidsomstandigheden waarmee buitenlandse werknemers in hun thuisland genoegen zouden moeten hebben nemen zijn uiteraard niet de norm om al of niet te kunnen spreken van een tewerkstelling in strijd met de menselijke waardigheid. Het zijn wel degelijk de Belgische vigerende tewerkstellingsvoorwaarden die ter zake de benchmark uitmaken, waaraan de situatie van de buitenlandse werknemers moet worden getoetst.

Naar het oordeel van de rechtbank komen de beklaagde ten laste gelegde feiten voorwerp van de tenlastelegging A wel degelijk over de ganse lijn naar eis van recht bewezen voor op basis van de hierboven in extenso weergegeven vaststellingen van de verbalisanten, het geloofwaardig en zonder zin voor overdrijving afgelegde relaas van het slachtoffer C. B. dat objectief wordt gestaafd door de resultaten van de GSM-uitlezing - in het bijzonder de niet mis te verstane SMS-berichten nopens concrete opdrachten in de woningen van beklaagde -, maar ook door de hierboven eveneens in extenso weergegeven verklaringen van F. T. èn die van J. K..

Samengenomen sluiten deze elementen van de strafinformatie terzake elke redelijke twijfel uit: C. B. leverde zijn louter uitvoerende arbeid onder de juridische mogelijkheid van de uitvoering van gezag leiding en toezicht door beklaagde, staande tegenover een ontstaan recht op loon en derhalve in de uitvoering van een arbeidsovereenkomst. Dit gebeurde wel degelijk in omstandigheden strijdig met de menselijke waardigheid. De man, volkomen illegaal in het land, had o.w.v. zijn zeer precaire verblijfsrechtelijke en sociale situatie de facto geen andere en reële optie dan zich de eenzijdig opgedrongen arbeids- en leefomstandigheden te laten welgevallen. Er werd gans eenvoudig géén loon uitbetaald, C. B. was overgeleverd aan de grillen van beklaagde op afroep en bouwde niet de minste rechten op in de sociale zekerheid. Zijn papieren werden met een smoes achterhouden en aldus werd de situatie van betrokkene nog precairder dan die al was. Er werd gewerkt in de bouwsector met alle risico's vandien, zonder aandacht voor de veiligheid op de werkvloer of het aangaan van een arbeidsongevallenverzekering.

Ook de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen BI t/m B3 komen naar het oordeel van de rechtbank wel degelijk ten genoegen van recht bewezen voor. Nopens de tewerkstelling van C. B. kan worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet en nopens de tewerkstelling van D. F. kan benevens naar diens eigen gedetailleerde verklaring worden verwezen naar de hierboven in extenso weergegeven verklaring van F. T., die samengenomen ter zake elke redelijke twijfel uitsluiten.

Ook de tewerkstelling in het zwart van D. C. komt de rechtbank wel degelijk over de ganse lijn naar eis van recht bewezen voor.

D. C. legde in wezen twee volledig tegenstrijdige verklaringen af, één t.a.v. de politie en één t.a.v. de rechtbank, zodat vaststaat dat slechts één ervan aan de waarheid kan beantwoorden.

Het komt de rechtbank toe in beginsel volkomen vrij de bewijswaarde te beoordelen die zij aan een bepaald bewijselement toekent. Deze vrije beoordeling houdt in dat de rechtbank van elk element de geloofwaardigheid meet.

In geval verschillende bewijselementen zoals in casu niet met elkaar in overeenstemming zijn, maakt de rechtbank een keuze m.b.t. de elementen die zij doorslaggevend acht bij de besluitvorming. Zo oordeelt de rechtbank onaantastbaar welke met elkaar strijdige getuigenverklaringen hij verkiest.

De rechtbank is eveneens vrij geen geloof te hechten aan bepaalde verklaringen en zijn overtuiging te gronden op andere voorgelegde gegevens, die volgens hem afdoende vermoedens opleveren. Er bestaat op dit vlak géén hiërarchie.

De rechtbank hecht enkel geloof aan de *eerste* verklaring van D. C. en nadrukkelijk niet aan de derhalve leugenachtige verklaring afgelegd ter terechtzitting d.d. 17 januari 2018.

Er is immers de verklaring van J. K., die zeer nadrukkelijk, zonder zin voor overdrijving en gedetailleerd weergeeft waar hij D. C. heeft weten werken voor beklaagde. Dat er sprake zou zijn van een huurgeschil tussen beklaagde en J. K. doet hier niets aan af, zo dient geoordeeld. Immers, er zijn ook de zeer duidelijke verklaringen van de verbalisanten die niet opwegen tegen de lasterlijke aantijgingen aan hun adres waarvan D. C. zich bediende ter terechtzitting d.d. 17 januari 2018. Dat de verbalisanten D. C. onder druk zouden hebben gezet blijft onbewezen en is totaal ongeloofwaardig. Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de integriteit van de verbalisanten die anders dan D. C. geen enkele reden hebben om D. C. leugens In de mond te leggen, betrokkene erkent trouwens zèlf dat hij werd benaderd door beklaagde en mocht D. C. bij zijn verhoor dan toch zo 'onder invloed' zijn geweest zoals hij beweert dan zouden de verbalisanten dit ongetwijfeld hebben opgemerkt (aan het verhoor ging nota bene een verhoor inzake drugbezit vooraf) èn het frappeert dat de verklaring van D. C. afgelegd ter zitting d.d. 17 januari 2018 ook en zélfs niet te rijmen valt met de verklaring van beklaagde zèlf, afgelegd bij zijn verhoor door de sociale inspectie. Ter terechtzitting ontkende D. C. immers met klem ooit een relatie te hebben gehad met beklaagde, hamerend op zijn hetero-zijn, terwijl beklaagde zelf in illo tempore spontaan verklaarde met D. C. nog een homoseksuele relatie te hebben gehad.

Aldus komen alle beklaagde ten laste gelegde feiten ten genoegen van recht bewezen voor in zijn hoofde, is er geantwoord op de door de verdediging aangereikte middelen in de mate zij dienend voorkomen en hoe dan dient geoordeeld dat alle overige opwerpingen van beklaagde in conclusies niet van aard zijn om hoger vermelde vaststellingen te ontzenuwen en/of om hierover anders te beslissen.

1.3 Straftoemeting

De bewezen verklaarde feiten vormen in hoofde van beklaagde de uiting van eenzelfde misdadig opzet. Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. slechts één straf te worden opgelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wettelijke normen.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en zijn arbeidssituatie voor zover bekend.

De in hoofde van beklaagde bewezen verklaarde feiten van mensenhandel in de zin van economische uitbuiting zijn uitermate ernstig en getuigen van een doorleefd misprijzen voor de menselijke waardigheid.

Ook de door beklaagde op de sociale reglementering gepleegde inbreuken zijn objectief gezien zeer ernstig. De rechten van de betrokken werknemers werden geschaad en de mogelijkheid tot zwartwerk en het niet betalen van sociale bijdragen werd bewust geschapen. Bovendien werd het opbouwen van rechten op sociale prestaties verhinderd en werden controlemechanismen verstoord. Dergelijke

inbreuken op het arbeidsrecht en het sociaal zekerheidsrecht ondermijnen het stelsel van de sociale bescherming zelf en moeten dan ook passend worden bestraft.

Het strafregister van beklaagde (°(..)) is zonder meer ongunstig en vermeldt benevens één veroordeling inzake verkeer en een correctionele veroordeling voor het achterlaten van afvalstoffen een correctionele veroordeling tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel, een geldboete van 500,00 euro waarvan de helft met uitstel en een bijzondere verbeurdverklaring door het hof van Beroep te Gent d.d. 20 februari 2015 wegens onder meer huisjesmelkerij, zonder dat hieruit kennelijk lessen worden getrokken.

Een werkstraf zoals door beklaagde in ondergeschikte orde gevraagd ter terechtzitting d.d. 21 februari 2018 komt de rechtbank voor als een ongepaste maatschappelijke reactie, in acht genomen de aard, ernst en omvang van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

Het openbaar ministerie vorderde ter terechtzitting d.d. 21 februari 2018 beklaagde te veroordelen tot een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 1.000,00 euro en zulks komt de rechtbank voor als een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing, van aard beklaagde de grove ernst van de feiten te doen inzien en hem van recidive te weerhouden.

De feiten situeren zich voor, op en na 1 januari 2012 en voor 1 januari 2017, datum waarop de strafrechtelijke geldboeten, ingevolge de artikelen 2 en 3 van de Wet houdende diverse bepalingen inzake justitie van 28 december 2011 (Belgisch Staatsblad van 30 december 2011) met vijftig opdecimes dienen verhoogd te worden. De geldboete lastens beklaagde uit te spreken dient dan ook met vijftig opdecimes verhoogd te worden.

Beklaagde wordt tevens ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31,1° Sw., zulks voor een termijn van vijf jaar.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen wordt over de overtuigingstukken en de kosten geoordeeld zoals hierna bepaald.

II. BURGERRECHTELIJK

De burgerlijke partij C. B. vordert beklaagde te veroordelen tot betaling aan haar van een morele schadevergoeding van 25.000,00 euro, meer intresten en kosten waaronder een rechtsplegingsvergoeding van 2.500,00 euro.

Deze vordering is tijdig, regelmatig naar vorm en komt derhalve ontvankelijk voor.

De bewezen verklaarde tenlasteleggingen A en BI lastens beklaagde staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schadelijke gevolgen die door deze burgerlijke partij werden geleden en beklaagde, als enige aansprakelijk voor de geleden schade, is er dan ook toe gehouden deze schade te vergoeden.

Het staat buiten kijf dat deze burgerlijke partij een ernstige morele schade leed ingevolge de economische uitbuiting door beklaagde.

Nopens morele schade merkt de rechtbank op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen.

Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade.

Geen enkele rechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent een schadevergoeding ex aequo et bono begroot op 7.500,00 euro toe, meer vergoedende intresten vanaf 12 december 2015 zoals gevorderd alsmede een rechtsplegingsvergoeding van 2.400,00 euro.

De burgerlijke partij vordert tevens het tussen te komen vonnis op burgerlijk vlak uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder borgstelling en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement.

Mits speciale motivering kan de rechter bij voorraad uitvoerbaar verklaren de vonnissen over de burgerlijke rechtsvordering evenals de vonnissen over de strafvordering behalve die van veroordeling, vrijspraak of ontslag van vervolging, praktisch dus de vonnissen alvorens recht te doen op strafgebied, op incident of over een exceptie van onbevoegdheid geveld.

Dat het beklaagde ontbreekt als schuldinzicht volstaat naar het oordeel van de rechtbank niet om het vonnis op burgerlijk vlak uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zodat de vordering op dit punt wordt afgewezen als ongegrond.

Gelet op het bestaan van mogelijke overige reële, persoonlijke schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven past het de burgerlijke belangen aan te houden.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid:

artikelen 2, 40,42, 43, 65 lid 1,100,181, 433quinquies §1, 3° en 433septies 2° en 6° van het strafwetboek;
artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek;
artikel 367 van het wetboek van strafvordering;
artikelen 44 en 45 van het strafwetboek;
artikelen 11,12,14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;
artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195, 226 en 227 van het wetboek van strafvordering;
alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde wetsartikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK

I. STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A en B bewezen.

Wijst het verzoek tot het bekomen van een werkstraf af als ongegrond.

Veroordeelt de beklaagde uit dien hoofde, voor beide feiten samen, bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek, tot:

een **gevangenisstraf van DERTIG (30) MAANDEN EFFECTIEF**
en
een **geldboete van DUIZEND EURO (1.000,00 EUR) EFFECTIEF**.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 2 en 3 van de wet van 28.12.2011, voormelde geldboete met vijftig décimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **ZESDUIZENDE EURO (6.000,00 EUR**).

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE (3) MAANDEN**.

Verklaart de veroordeelde tevens ontzet uit alle rechten voorzien in art. 31 eerste lid Sw. voor een termijn van VIJF (5) JAAR.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **ÉÉNENVIJFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20 EUR)** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013)(artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie(l)).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJFENTWINTIG EUR + 70 décimes = TWEEHONDERD EURO (200,00 EUR)** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie, (artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31 oktober 2005; artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door de artikelen 59 en 60 van de Programmawet (1) van 25 december 2016 (Belgisch Staatsblad van 29 december 2016).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, in totaal begroot op **DRIEHONDERD EN VIER EURO EN ZESENZESTIG CENT (304,66 EUR).**

***

Stelt het overtuigingsstuk **KO/15/5448** ter beschikking van het **Openbaar Ministerie** om ermee te handelen als naar recht.

II. BURGERRECHTELIJK

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in de mate zoals hierna bepaald gegrond.

Veroordeelt dienvolgens de veroordeelde om te betalen aan de burgerlijke partij de som van **ZEVENDUIZEND VIJFHONDERD EURO (7.500,00 EUR)** vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 12.12.2015 tot heden en vanaf heden de gerechtelijke intresten en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op **TWEEDUIZEND VIERHONDERD EURO (2.400,00 EUR)**.

Wijst de vordering tot het uitvoerbaar bij voorraad te verklaren af als zijnde ongegrond.

Houdt in toepassing van art. 4 V. T. Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij de wetten van 11 juli 1994,28 maart 2000 en 13 april 2005 ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

***

Hoewel een effectieve vrijheidsstraf werd uitgesproken kon de rechtbank de beklaagde niet inlichten over de uitvoering van deze vrijheidsstraf en over de mogelijke strafuitvoeringsmodaliteiten, daar hij afwezig was bij de uitspraak (artikel 195 Sv.).

***

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op éénentwintig maart tweeduizend en achttien door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, zeventiende kamer, samengesteld uit:

B. SALEMBIER,	alleenrechtsprekend rechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge;
In aanwezigheid van M. MANDERICK,	substituut procureur des Konings West-Vlaanderen;
Met bijstand van griffier K. MAES;	